

ОЈ, СРБИЈО МЕЂУ ШОЈИЋИМА

Још једна година је за нама, 2010-та. Још једна деценија. Прође и једна десетогодишњица – она петооктобарска. Једва дочекасмо, да прође.

Прославе десетогодишњице није ни било. Сви се сад правдају да је „револуција била недовршена“, а у ствари, није ни било другог циља осим оног да се узме новац за насилну смену власти и да се власт преузме. Једино то је и учињено. Славили су кришом само они који су 10 година успели да се одрже на функцијама, тј. у фотељама.

Народ није славио ништа. Они који су 2000-те гласали за ДОС сада се стиде да признају да су погрешили што су били на њиховој страни. Од обећања нису добили скоро ништа, а изгубили су много. Неко посао, неко територију, неко могућност за школовање, а неко наду да ће бити боље.

Понешто су и добили: "бели Шенген" али не путују, кредите које не могу да отплате, аутомобиле на лизинг које им одузимају, приватизоване фирме са опустелим халама и блокираним рачунима, нешто уновчених акција које су брзо потрошили, 2.500 динара на папиру уместо 1.000 евра.

Да би смо се лакше привикли на обећани европски начин живота, добили смо европске цене (па и веће од европских) па сад храну шверцујемо из Мађарске, гориво купујемо у Босни или некој другој суседној земљи, радимо у Црној Гори, а забављамо се уз "Фарму", "Звезде Гранда", Шојића и репризе реприза домаћих серија (ко има струје, наравно), док размишљамо како да прехранимо и ишколујемо децу.

Наши "државници" и функционери се свесрдно кају за све измишљене грехе српског народа и одричу се свега и свачега српског, а као награду очекују улазак у Европску Унију која је у почетној фази распадања. Не прихватају да су други криви за српска страдања чак ни кад неко из вољене Европе то изјави и одлучно одбацују такве прозивке (не би Тачи урадио тако нешто, то може само Србин!). Журе у Европу 2025-те, погнуте главе, посрмљени, понижени, а народу говоре да ће бити још горе ако они не буду на власти.

Народ је очајан. Разочарано изјављују: "нисам више ни за кога, баш ме брига за странке, само да ми неко да посао (или да ми запосли дете)" – може Динкић, Николић, Чанак, Тачи, све једно. Трговина бирачима је отворена и слободна. Само су медији затворени и дириговани.

И на крају, кад не успете да нађете "праву" странку, одлучујете се за "сиву економију" – шверц и продају на пијацама, као некад у Милошевићево време.

2010-та нам је донела и неколико открића.

Викиликс нам је потврдио да наше државно руководство не мисли и не ради оно што говори и да су од својих евроатланских идола прихватили систем вредности са двоструким стандардима. У случају Федерације БиХ залажу се за јединство и гласно обећавају да неће подржати одвајање Републике Српске (па тако и њено евентуално спајање са матицом Србијом), а у случају Србије залажу се

за регионализацију и њено разбијање. Од Војводине су већ добрим делом направили државу у држави, а увелико се припрема конституисање аутономије Рашке (то није Санџак, Зукорлићу).

Косово не треба ни помињати, то је завршена ствар. Већина се већ привикла да оно није наше. Треба још само извршити промену Устава. Зато су ту Николић и Вучић.

Борис да изјаву да би требало извршити реконструкцију Владе и променити Устав и одмах ускачу напредњаци да спроводе акцију. Као да је у Србији највећи проблем колико има посланика (не смета им што Војводина са 45 општина има 120 посланика), јер 125 посланика може да потроши исто колико и 250, зависи колика им је плата.

Напредњацима не сметају губици државе који су директна последица примене Споразума о стабилизацији и придруживању са чланицама Европске уније. У прошлој години, због пада царина у односу на 2009. годину, ти губици су износили око 100 милиона евра, а у овој години они ће бити још већи.

И тако у октобру, кад се на митингу у Арени појавио Вилијам Монтгомери и кад је Вучић наредио да му се аплаудира, сазнадосмо да су напредњаци постали драги и радо виђени гости у Бриселу и Вашингтону. Николић више није "Тома Гробар" него "дечко који обећава", а да би обмануо народ и стекао његову популарност, месецима је вршио притисак на Русе док нису потписали споразум о сарадњи са Јединственом Русијом. Напредњаци са огртачем русофила тако лакше протурају евроатлантистичке налоге својих финансијера.

Открили смо и да нас је Млађан Динкић лагао за оних 1000 евра за акције јер је постојала опасност да Борис Тадић изгуби изборе. Испада да циљ оправдава средство, односно да није грех лагати у изборној кампањи. Млађа сада заступа идеју регионализације и разбијање Србије, оне исте коју економски уништава већ десет година. Динкић наставља да сеје лажи да нас у овој години чека раст запослености, раст извоза и производње и повећање стандарда, а то ће се остварити када прода "Телеком". Од њега ће бити гори само они који на следећим изборима буду гласали за његов УРС (Уједињени региони све заједно са "нашом Мајом").

Тако збуњени и ојађени дочекасмо 2011-ту. Почетак једне нове деценије. Стрепимо и чекамо шта ће се десити у Хагу. Чекамо јединог човека који није лагао и који је говорио истину и кад је она била прилично непријатна и када је ишла на његову штету – др Војислава Шешеља. Уздамо се у Бога, правду и Русе да ће се та лакрдија од суђења ускоро завршити.

И. Зечевић

ТИТЕЛ У 2010-ТОЈ ИЛИ 13-ТИ РАТНИК У БОРБИ ЗА ПЛАТУ

Покушавајући да се присетимо шта је то што се десило или шта је урађено прошле године у нашој општини, дошли смо до поражавајућег сазнања да је много више онога што није урађено, а требало је, него онога што јесте.

Али, хајде да направимо један преглед онога што је остало за нама у 2010.

Годину смо започели надајући се да ће најзад бити завршена она фамозна радна зона у Тителу и да ће се појавити бар један од оних бројних инвеститора што чекају у реду да започну посао, а онда понеког и запосле. Сећате ли се 2008-ме, уочи избора, демократе коначно после четири године донеше Просторни план општине Тител, изјавише да је то уједно и програм развоја наше општине, а онда на врат на нос распродаше јефтино низ плацева поред Тисе и највише долазак инвеститора. Упоредо је ишла и кампања да ако радикали дођу на власт од тога неће бити ништа јер неће имати подршку од републичке власти (која ће, наравно, бити демократска). Примењена је и сила да радикали не уђу у зграду општине, а све са циљем да народу буде боље.

Како год, прође година 2009-та, прође и 2010-та, а од инвеститора ни трага ни гласа. У дилеми смо да ли је садашњи председник општине г. Петровић лагао у изборној кампањи, или ни он није баш омиљен у својој странци па нема подршку од републичких и покрајинских власти или је нешто треће у питању.

Након реорганизације судства, наша општина је остала без општинског суда, неки су остали без посла, неки су приморани да путују на посао, а сви смо принуђени да се излажемо већим трошковима јер се судски спорови сад воде у Новом Саду. Зграда суда је остала полупразна. И то је, ваљда, у интересу народа.

Становници Лока, Вилова и Гардиноваца пролеће су дочекали са незавршеном водоводном мрежом и незатрпаном каналом у које су упадали аутомобили и аутобуси, пешаке да не бројимо. После шест месеци отплаћивања рата за водовод схватили су да воду неће добити тако брзо.

Почетак 2010-те потресала је афера о васпитачу предшколске установе у Вилову који је, наводно, напаствовао децу. Све је било убедљиво док није почело суђење и док сами родитељи нису тражили да се он ослободи и врати на посао. Васпитач је ослобођен оптужби, џабе је седео седам месеци у затвору, али на посао враћен није.

Давно смеђени председник Скупштине, Зденко Бабић, коме су демократе 2009-те ипак указале част и изабрале га за члана Општинског већа, у априлу је поднео оставку на то место. Схватио је да је то боље него да га поново смеђују. Његова улога се ионако завршила после блокаде општине, притиска на социјалисте и насилног (читај демократског) узимања власти. Демократе су га употребиле и одбациле, као и све који одраде неки прљав посао.

У Шајкашу и Мошорину више се не зна ко обавља комуналне послове и да ли се уопште обављају. С обзиром да је прошло две године од како је истекао уговор којим је општина обављање тих послова поверила шајкашком предузећу "Извор", општинска власт је покушала да се договори око будућег поверавања послова с представницима месних заједница. Како већину у тим месним заједницама сада чине неки напредни људи Томе Николића, демократе с њима нису успеле да се око тога договоре (што је чудно јер су то све цивилизовани и европски оријентисани људи). Резултат је био преношење надлежности на месне заједнице или просто речено: организујте комуналне послове како знате и умете. Опет с циљем да народу буде боље, наравно.

Међутим, изгледа да се напредњаци боље сналазе у ширењу непроверених или злонамерно измишљених гласина, организовању блокада на путевима и чашћавању омладине по кафићима, него у обављању комуналних послова.

У 2010-тој нисмо имали среће ни са избором директора општинских предузећа и установа.

У Дому здравља плату за тај посао и даље прима Илија Марић коме је одавно истекао мандат, као и директору библиотеке, а у основној школи „С. Милетић“ постављен је вршилац дужности директора док се не нађе неко ко ће испуњавати све законом прописане услове, за разлику од тог истог в.д. директора.

„Најуспешнији“ човек локалне политичке сцене је Стеван Марјанов и само да се сетио, сам себи би доделио општинску награду. Он је до децембра месеца одолевао да остане на сталном раду у општини с пуном платом, а да уз то прима и пензију. Тек у децембру су га „скинули“ с пуне плате, али демократама хвала, оставише му 70% од плате коју је имао. Он, као 13-ти одборник, вреди много више, па је зато прошле године ђацима и студентима рефундирано само 15% од трошкова за месечне карте.

На тителској политичкој сцени појавиле су се неке старе странке у новом руху.

Чанков ЛСВ поново јаше, овог пута с много мање чланова али много више пара. Закупили су канцеларијски простор, окачили заставу и календаре своје Републике Војводине, најнормалније као да то није противуставно, и нуде кредите и стипендије свакоме ко се учлани.

Вечити министар од 2000-те године, Расим Љајић, основао је странку преко огранака свог министарства – центара за социјални рад, пронашао у сваком центру бар једног запосленог који ће да спроводи његову политику, а у изборној кампањи да уцењујући "социјалу" дели шпорете (као у Лесковцу), укида или даје социјалну помоћ.

Г17 је стигао помпезно после фијаска на последњим општинским изборима, препаковани у ново издање Уједињених региона, појачани с члановима преотетим из Демократске странке, пуни пара закупили су простор старе ватрогасне (Графике) у Тителу и великодушно га доделили разним удружењима, рачунајући на њихове гласове када дођу избори. Закуп који су уговорили за тај велики

Општински одбор СРС Тител прославио је 12. Фебруара страначку славу Света Три Јерарха. Свештеник Петар Бикар са кумом Бонђеровић Светиславом, уз присуство гостију и домаћина, обавио је обред резања славског колача и освештење кољива.

простор је довољно мали да од тога ватрогасно удружење нема никакву нарочиту корист, а странци Г17 даје довољно велику предности за нека нова лажна обећања на првим следећим изборима.

Што се тиче Општинског одбора Српске радикалне странке, годину је завршио тако што је спровео анкету на узорку од 1387 бирача (око 11%).

Резултатима смо прилично задовољни, а неке ће можда и изненадити. Суђење др Војиславу Шешељу у Хашком трибуналу прати 53% анкетираних, а чак 74% сматра да др Војислав Шешељ у Хагу брани српске националне интересе. Осим тога, 64% анкетираних очекује ослобађајућу пресуду, а 52% сматра да повратак др Војислава Шешеља може извући Србију из политичке и економске кризе.

Закључке извуците сами.

ДА БИ МОГАО ДА СУДИШ ЧОВЕКУ, ТРЕБА И ТИ ДА БУДЕШ ЧОВЕК

Општински одбор СРС је 28. јануара 2011. у просторијама Месне заједнице Шајкаш одржао промоцију књига проф. др Војислава Шешеља "Систематско кршење процесних права Слободана Милошевића током хашког суђења" и "Хашка антисрпска гиљотина". На промоцији су говорили потпредседник СРС Милорад Мирчић, народни посланик Витомир Плужаревић, председник општине Драган Бозало и председник Општинског одбора Тител Ивана Зечевић.

Рецензије за обе ове књиге написао је академик проф. др Коста Чавошки. Он у својој рецензији прве књиге наводи да је "Шешељу пошло за руком да открије, истражи, опише и правно квалификује скоро све повреде процесних права Слободана Милошевића. То је постигао захваљујући чињеници да је пажљиво читао и промишљао буквално све стенограме са суђења Слободану Милошевићу, укључујући и тзв. Припремна рочишта, која се у Хагу називају "статусним конференцијама"... Сва ова критичка запажања навела су др Војислава Шешеља на најдалекосежнији суд који је у овој књизи изрекао: хашки процеси, нарочито Слободану Милошевићу, нису ништа друго до ли продужетак оружане агресије... Хашке судије, додуше, нису могле да осуде Слободана Милошевића, али су могле, да се то у рату чини, да га убију. И то се збиља догодило..."

Шешељ је изрекао следећи суд о судијама: "Судија без људскости није судија. Да би могао да судиш човеку, треба и ти да будеш човек."

Др Војислав Шешељ већ седам година чами у хашкој тамници. Али ова књига, баш као и оне претходне неписане у затвору, уверљиво показују да ни затворски окови не могу сломити дух који је слободан (проф. др Коста Чавошки).

У књизи "Хашка антисрпска гиљотина" Шешељ је успео, што још никоме није пошло за руком, да проучи све досадашње случајеве који су окончани другостепеном пресудом, укључујући и тзв. Непоштовање суда, и да резултате тог истраживања изложи на скоро хиљаду страна већ преломљеног текста (проф. др Коста Чавошки).

Новине Српске радикалне странке • Оснивач и издавач: Српска радикална странка • Издање
ОО СРС Тител • Уредник издања: Ивана Зечевић • „Велика Србија“ уписана у регистар
средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јануара
1991. год. • Специјално издање за Тител •